

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupený Mgr. Máriou Čuhelovou, advokátkou se sídlem Ke Klimentce 9, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2007, č.j. OAM-1-31/VL-20-P16-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2008, č.j. 32 Az 39/2007 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2007, č.j. OAM-1-31/VL-20-P16-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován z důvodů dle § 12 zákon o azylu. Krajský soud je přesvědčen, že žalovaný se případem žalobce velmi pečlivě zabýval, přičemž porovnal jednotlivá správní řízení a žalobcova tvrzení a opatřil i dostatečné množství zpráv ze země původu žalobce. V projednávaném případě hodnotí krajský soud shodně se žalovaným rozpory ve výpovědích žalobce jako zcela zásadní, aniž by je žalobce spolehlivě vysvětlil. Krajský soud posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zcela účelovou, neboť jí žalobce sleduje legalizaci pobytu na území ČR. Podanou žalobou se žalobci nepodařilo vyvrátit závěry žalovaného o neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu, které krajský soud považuje za správné a učiněné

v souladu se zákonem. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný měl podle krajského soudu dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Současně se žalovaný ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle odstavce druhého citovaného ustanovení. V Uzbeké republice v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. V případě žalobce nebyly zjištěny ani důvody pro postup podle § 14b zákona o azylu.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávném posouzení podmínek ustanovení § 12 zákona o azylu, zejména nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo prokázáno, že stěžovatel byl pronásledován z důvodů dle § 12 zákona o azylu, opíraje se o nevěrohodnost výpovědí stěžovatele. Rozpory ve výpovědích stěžovatel považuje za nepodstatné a neslučitelné se závěry krajského soudu o jejich nevěrohodnosti. Stěžovatel byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod tím, že byl vyslýchán vládními bezpečnostními orgány v souvislosti s rozšiřováním protivládního tisku podporujícího politickou opoziční stranu, při čemž byl i fyzicky napaden. Podle stěžovatele žalovaný nezjišťoval úplně a spolehlivě úroveň dodržování lidských práv v Uzbekistánu a tedy nedostatečným způsobem zohlednil situaci v zemi původu stěžovatele. Stěžovatel považuje za nezákonné též neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatel nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel se obává, že v případě svého návratu do vlasti bude uvězněn a tedy mu hrozí v zemi původu skutečné nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o příznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Po zjištění přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č.j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní

soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č.j. 7 Azs 25/2008 - 105, v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č.j. 6 Azs 386/2004 - 40, či v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č.j. 4 Azs 103/2007 - 63, všechny dostupné na www.nssoud.cz. K otázce zjišťování skutkového stavu relevantního pro posouzení žádosti o azyl a významu zpráv o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č.j. 4 Azs 264/2005 - 68, nebo v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č.j. 3 Azs 246/2004 - 40, příp. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č.j. 6 Azs 386/2004 - 40, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Nutno podotknout, že se Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích vypořádal i přímo se situací, kdy žadatel o udělení azylu tvrdí, že byl ve svém domovském státě pronásledován za protirežimní publikační činnost a shledal sám o sobě tento důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu irelevantní, srov. rozsudek ze dne 5. 2. 2004, č.j. 3 Azs 1/2004 - 68, dostupný na www.nssoud.cz.

Pokud jde o přesvědčení stěžovatele o splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pak taková stížnostní námitka byla již předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, namátkou lze jmenovat např. rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003 - 38, rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004 - 55, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

K námitce stěžovatele týkající se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je třeba nejdříve uvést následující: Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č.j. 2 Azs 30/2007 - 69, dostupný na www.nssoud.cz, jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého ustanovení § 91 a nynějšího ustanovení § 14a zákona o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Stěžovatel se domáhá doplňkové ochrany s odvoláním na skutečnost, že v případě svého návratu do vlasti bude uvězněn „zřejmě“ za tvrzené rozšiřování protivládního opozičního tisku. Tento důvod odpovídá důvodu dle předchozí úpravy ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) bod 2. (Povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.) V daném případě lze tedy ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednoznačně shledat shodu a aplikovat tak právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Námitkou neúspěšných žadatelů o azyl, že jim po návratu do vlasti hrozí nebezpečí persekuce ze strany státních orgánů a otázkou, kdy je toto tvrzení relevantní, se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č.j. 2 Azs 12/2004 - 40, publikovaném pod č. 260/2004 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č.j. 5 Azs 7/2003 - 60, či z poslední doby v rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č.j. 2 Azs 48/2007 - 71, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu